

радбай, ето по чюе-то желаній алеи ти Богъ за
 миръ, благослови кажды ты отъ Господа. На
 послѣ пакъ бѣше прѣподобный Симеонъ скончаніе.
 Поника да направи память на иконо отца
 Симеона. Позна прота и другы старѣйшини и ико-
 конь отцы постинци въ монастыре Хиландарь, ре-
 че на прота: азъ по нашій языки, съ нашы-тѣхъ
 братїа ще излѣчимъ върху пирга на се. Іоанна гла-
 мо ще съвършимъ вѣніе и службу, а бы отци
 скатіи ихъ башы-тѣ тутка въ великомъ църкви
 да съвършите по обычай утренни-то пѣніе по вѣ-
 шему въ память на прѣподобнаго отца моего
 да бы Богъ услышалъ вашъ-тож молитву и про-
 славилъ раба иконо. Тогази же Игумена съ бра-
 тїа-та, вззвожъ на вашъ-тож [куль-тож];
 перво самъ съ Богу помоли тайно въ сърдце-то
 си за милость и думаше: Господи вседържителю
 благий услыши наихъ грѣшины-тѣ рабы твои днесь
 ради славы-тож на чюе-то прѣблого имѧ, и прос-
 лави раба твоего. Послѣ начаъши веноцию-то
 вѣніе, подобно и прота-ли иконы-тѣ въ великомъ
 тож църкви. Като додохъ до велико-то славо-
 словіе, тутаки църкви-та сѧ исполніи изъ велико
 благоуханіе отъ безщѣни-то муро, кое-то из-
 тече отъ моры-тѣ на прѣподобнаго Симеона,
 слушаъши шумъ и вѣніе страшно, тогази иконы